

[Justitsministeren.]

vedrørende den enkelte handling eller undladelse der i øvrigt skal være opfyldt, for at denne kan påføre ministre straf- eller erstatningsansvar. Denne sondring er ikke fastholdt i det her foreliggende forslag.

Jeg skal begrænse mig til at knytte nogle enkelte principielle betragtninger til spørgsmålet om ansvarsgrundlagets udvidelse og præcisering.

Medens § 1, 1. punktum, hvori det udtales, at lovens regler skal gælde „til nærmere bestemmelse af det i grundloven fastsatte ministeransvar“, er en motivudtalelse uden retligt indhold, er der i § 1, 2. punktum, gjort et forsøg på at fastlægge forholdet mellem ministeransvarlighedsloven og den øvrige straffelovgivning, altså navnlig borgerlig straffelovs regler. Jeg kan ikke se, at dette forsøg er lykkedes væsentligt bedre end i det tidligere forslag. Det nytter ikke at fastslå, at den øvrige straffelovgivning gælder, „hvor intet andet følger“ af ministeransvarlighedsloven, når det ikke er klart, hvad der følger af denne lov. Spørgsmålet, hvis løsning er vanskelig, har bl. a. betydning med hensyn til området for forslaget forældelsesregel i § 8, stk. 3.

§ 2 vedrører navnlig en ministers ansvar for medvirken ved kongelige beslutningers tilblivelse. Bestemmelsen indeholder hverken en udvidelse eller præcisering af, men en — endog udtrykkelig — henvisning til almindelige medvirkenesregler og er for så vidt overflødig. Det samme gælder § 4 om ansvaret for visse undladelser.

Det særlige spørgsmål om ansvar for beslutninger, der træffes i statsråd eller ministerråd, behandles i § 3. Det er her bemærkelsesværdigt, at forslagsstillerne i stedet for at præcisere de gældende medvirkenesregler har valgt at gå den modsatte vej og så at sige opløse disse og indføre en rent skønmæssig beføjelse for domstolene til, som det siges, „efter omstændighederne“ at pålægge en minister, der er til stede i statsrådet, ansvar, fordi han ikke har taget

til orde mod en beslutning. At der her sker en betænkelig fravigelse af væsentlige strafferetlige principper, er klart. Hvorvidt bestemmelsen ville komme til at betyde en udvidelse af ministeransvaret, er det naturligvis på forhånd umuligt at tage stilling til.

Med hensyn til § 5, der angår ansvaret for meddelelse af urigtige eller vildledende oplysninger til folketingset eller fortieelse af oplysninger over for tinget, skal jeg indskrænke mig til at henvise til mine principielle betragtninger vedrørende den tilsvarende bestemmelse i § 5 b i det tidligere forslag.

Om § 6, nr. 1, skal jeg kun bemærke, at bestemmelsen i litra a om, at en minister er ansvarlig for egne handlinger, er overflødig, og at der vedrørende reglen i litra b om ansvar for myndighedsmisbrug — ligesom med hensyn til § 5 c i det tidligere forslag — savnes en klargørelse af, i hvilket omfang bestemmelsen går ud over den tilsvarende regel i straffelovens § 155.

Med hensyn til bestemmelserne i § 6, nr. 2 og 3, om ansvar for underordnedes handlinger og undladelser finder jeg det klart, at disse bestemmelser hverken udvider eller præciserer ansvarsgrundlaget. Baggrunden for denne opfattelse fremgår af mine bemærkninger til det tidligere forslag.

§ 7, stk. 1, der angiver, hvilke handlinger og undladelser der er ansvarsbegrundende, har den samme summariske karakter som § 5 a i det tidligere forslag. Medens det er umuligt at se, om ansvaret uvides, synes det utvivlsomt, at ansvarsgrundlaget ikke er præciseret, men tværtimod gjort mere løst og ubestemt.

§ 7, stk. 2, om de såkaldte subjektive ansvarsbetingelser giver anledning til enkelte principielle bemærkninger. Bestemmelsen forudsætter, at der påhviler ministeren et objektivt ansvar for underordnedes handlinger og undladelser i de i § 6, stk. 2, omhandlede tilfælde. Jeg må tage bestemt afstand fra denne fravigelse af det grundlæggende princip i straffelovens § 19, hvor efter strafansvar forudsætter forsætligt eller